

да ѝ говоря право.

— Но не трѣба всякога да говоришь право; защото бы было безумно. . . . Сега ти си придоби непримиримъ врагъ въ лицето на Икономката на Надежда Петровна ти ще видишь, че тя навѣрно ще убѣди господарката си, да не дохожда на Вашата магазин.

— Това е твърдѣ възможно, но то не е единственната неприятность, която навлѣкохъ днесъ на себе си.

— А каква? попитала Катерина Павлова уплашено.

Налитаевъ разказалъ на годеницата си за всичко що се случило съ него отъ сугрень-та.

— И така заключилъ той съ въздишка своя разказъ, — Азъ съмъ лишенъ отъ наслѣдство, изгоненъ изъ къщи, за това само, че казахъ на чича си, че нѣма да додж въ отчаяние, ако той умрѣ и разумева се, че скоро ще се утѣша, като получа такова огромно наслѣдство.

Сега вече Катерина Павлова се несмѣла. Извѣстието, че бѣдущия ѝ мъжъ е лишенъ отъ наслѣдство, като гръмъ е поразило.

— Спорѣдъ дѣлата ти! Извикала тя, като се зачервила отъ досаждение. Треба да се признаешъ и азъ признавамъ, че си постѣпилъ безъ тактично и безъ жалостно съ чича си и при това още къмъ такъвъ богатъ чичо, комуто си единствения наслѣдникъ. Азъ полужително не разбирамъ какъ можешъ така необмислено да постѣпашъ съ него!